

HANNA VALTOLA — IN MEMORIAM

Hanna Valtola.

Helsingissä toimivien suojärveläisten keskushahmo, moraalinen tuki ja innoittaja Hanna Valtola poistui keskuudestamme lokakuun 20. p:nä kärsittyään ankaran sairauden.

Hanna Valtola syntyi Suojärvellä, sinne Liperistä muutaneen Utriaisien virkamiesperheen lapsena. Koulunsa hän kävi Suojärvellä ja Impilahdella. Elämäntehtävänänsä, omalle alalleen, hän valmistui Viipurin Musiikkiopistosta.

Hanna oli väsymätön ja luja musiikki-ihminen. Kuoro toimintansa hän alkoi Suojärvellä. Avioitui Einar Valtoilan kanssa ja muutti kaksikymmentäluvulla Helsinkiin. Tällöin meni vuosia hukkaan, kun Hannan jalkojen alla ei ollut karjalaista maata ja ruotsin kielen »budbetus» kuului liian voimakkaana hänen korviinsa.

Kauan ei Hannan tarvinnut toimettona katsella ympärilleen, kun huomasi rajakarjalaisen muuttovirran Helsinkiin. Jo 1930 tienoilla näemme luterilaisen Hannan johtamassa ortodoksista tilapäiskuoroa, ehkä ensimmäistä karjalaiskuoroa Helsingissä. Miksi näin? Koska karjalaisuus ja suomalaisuus häntä kiinnostivat ja ortodoksisuus oli tuttua. Samoihin aikoihin alkoi toimintansa Helsingissä Lasse Kuntijärven johtama Karjala-Kerhojen Keskusliitto. Perustettiin ns. heimopakolaisten kuoro, johon yhtyi myös monia laatokankarjalaisia. Alkoivatkin tiiviit harjoitukset, esitykset seurasivat toistaan. Helsingin lisäksi kierrettiin Tampereet, Oulut, Kajaanit, Sortava-

lat ja Äänislinnassa (1943) kaikuiivat Hannan kuoron sävelet. Vasta K.K.K:n lakkauttaminen lopetti tämän aktiivisen kuoron toiminnan. Seurasi hyvin lyhyt tauko, jonka jälkeen näemme Hannan v. 1947 perustamana Helsingin Suojärveläisten murrekuoroa »Suojärven pajattajat», jota hän johti voitosta voittoon 25 vuotta. Nyt koluttiin Lieksan, Valtimon, Sotkamon ja Juvan perukat, ilahdutettiin murteen ystäviä milloin kirkoissa, milloin yliopistolla ja aina omilla tilaisuuksissamme. Rauman ja Jyväskylän matkoilla oli sairaus ottanut jo yllotteen, mutta Hanna ei ennen eikä nytkään antanut periksi, vaan lähti johtamaan. Yli viidenkymmenen vuoden ajan hänen toimintaansa seuranneet ystävät eivät tiedä yhtään tapausta, jolloin Hanna olisi jäänyt pois harjoituksesta tai edes kerran myöhästynyt! Aina hän tuli ensimmäisenä ja aina lähti viimeisenä.

Moni lähimmäinen on ihmetellyt, mistä Hanna sai tällaiset voimat kuorolauluun. Kysytään johtuiko se musiikista? Vastaus hänen lähiystävillään on helppo: Ei se johtunut yksinomaan rakkaudesta musiikkiin, syyt ovat paljon syvemmällä. Häntä kiinnosti karjalaisuus ja suomalaisuus. Löydämme hänet monissa riennoissa aina Aunuksen retkestä saakka. Ennenkaikkea häntä kiinnosti tavallisten ihmisten saanti hyvien harrastusten pariin ja esiintyminen vähäosaisille. Hän ei koskaan valinnut osakseen helpointa tapaa — eikä pelännyt työtä. Hän ei koskaan johtanut valmista kuoroa. Hän loi ja kasvatti aina oman kuoronsa laulajista, joista monikaan ei ennen kuulunut kuoroon.

Hannan koti oli aina omille kasvateilleen avoinna. Kuorolaisten vierailu 70-vuotisjuhlilla ja yllätykselliset vieraat tämän kesän Hannan päville olivat Hannalle niitä lahjoja, joille hän eniten antoi arvoa ja katsoi tekemänsä työn kasvaneen hedelmiä.

Me suojärveläiset tiedämme Hannan jättäneen sellaisen aukon toimintaamme, jonka täyttäminen ei ole helppoa. Voimme saada uuden kuoronjohtajan, mutta saamme saman innon, ahkeruuden, johtamistaidon, täsmällisyyden ja kyvyn ymmärtää nuoria ja vanhoja. Nämä kysymykset ovat liian vaikeita vastata.

— Kepeät mullat Hannan haudalle. Kiitos uhrautuvasta aatteellisesta työstäsi. Annoit paljon ja tyydyit vähän.

Kosti Pamilo

Hanna Valtola (oik.) ja Suojärven Pajattajat Sotkamossa 1969.